

Arrest

nr. 210 389 van 1 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 3 mei 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4.10.2017 werd ingediend door:

Naam: G(...)

Voorna(a)m(en): A(...)

Nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: < AAN VULLEN - LIEUNAISSANCE >

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

+ echtgenote

S(...) H(...) (...)

+ kinderen

G(...) L(...) (...), G(...) E(...) (...), G(...) E(...) (...) en G(...) A(...) (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene en zijn echtgenote S(...) H(...) en hun kinderen vragen gezinshereniging met mevrouw S(...) H(...) met de Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien G(...) A(...) en S(...) H(...) beiden ouder zijn dan 21 jaar, zullen zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste zijn van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vragen, in casu hun Nederlandse (schoon)moeder.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging.

Volgende documenten worden voorgelegd betreffende het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon:

Arbeidscontract Randstad Household Services NV dd. 16.10.2017 met bijhorende Individuele Rekening 2017 voor de periode 19.07.2017 tot 17.12.2017 op naam van de referentiepersoon;

Verklaring Coördinatie Armeense Organisaties in Nederland dd. 4.09.2017 waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon betrokkenen zowel materieel als financieel zou gesteund hebben;

Verzendbewijzen van geld via Moneygram vanwege de referentiepersoon aan betrokkenen dd. 17.11.2014, 9.12.2014, 12.01.2015, 5.02.2015, 10.03.2015 en 14.04.2015;

Vershillende kastickets en facturen (Tandheelkunde, Wamelland, Wibra, Mediamarkt,...) met bijhorende betalingsbewijzen door de referentiepersoon:

uit deze stukken blijkt dat betrokkenen voorafgaand aan hun verblijf in België woonachtig waren in Nederland zodat zij dienen te bewijzen dat zij in Nederland afhankelijk waren van de referentiepersoon om in hun basisbehoeften te voorzien.

Betrokkenen dienen aan te tonen dat het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon voorafgaand aan hun komst naar België, significant en noodzakelijk was. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat betrokkenen, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun basisbehoeften konden voorzien in Nederland. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan betrokkenen.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen met deze voorgelegde zes geldstortingen van in 2014 en 2015 vanwege de referentiepersoon en met deze enkele betalingsbewijzen die werden voldaan door de

referentiepersoon bezwaarlijk hebben aangetoond dat zij in Nederland daadwerkelijk van de referentiepersoon afhankelijk waren. Alle kinderen van betrokkenen zijn geboren in Nederland, het oudste kind G(...) L(...) is geboren op 21.07.2010 zodat mag worden aangenomen dat betrokkenen minstens sinds 2010 in Nederland verbleven. Uit het Inlichtingenbulletin A blijkt verder dat zij België binnen reisden op 04.10.2017 terwijl de referentiepersoon sinds 23.08.2017 in ons land verblijft. Bijgevolg hebben betrokkenen met de voorgelegde stukken geenszins aangetoond dat zij in de periode voorafgaand aan hun komst naar België daadwerkelijk ten laste waren van de referentiepersoon.

- Attesten van de Armeense Ambassade in Brussel dd. 4.12.2017 waaruit moet blijken dat betrokkene en zijn echtgenote op moment van de opmaak van het attest niet zijn ingeschreven in het Register van Werk en Sociale Zaken, dat zij niet zijn ingeschreven als loontrekkende en dat zij geen inkomen hebben.

Deze stukken betreffen geen afdoend bewijs van het feit dat betrokkenen in hun land van herkomst onvermogen waren - de stukken dienaangaande zijn opgemaakt op een datum waarop zij al jaren hun land van herkomst hebben verlaten, ze specificeren overigens ook geen tijdvak en zijn in de tegenwoordige tijd opgesteld zodat de stukken weinig relevant zijn. Bovendien verbleven betrokkenen minstens sinds 2010 in Nederland en hebben zij betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorgelegd.

Attesten OCMW L(...) dd. 7.12.2017 waaruit blijkt dat beide betrokkenen tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen. Er wordt geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon.

Toestemming recht van bewaring waarin betrokkene en zijn echtgenote de toestemming geven aan de referentiepersoon om het recht van bewaring uitte oefenen over hun minderjarige kinderen L(...), E(...), E(...) en A(...) opgemaakt te L(...) op 03.10.2017

Gezien betrokkenen niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn zowel in hun land van herkomst als in Nederland, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine, weze het Armenië of Nederland daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste waren van de referentiepersoon, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste is van het OCMW, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkenen en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkenen sedert oktober 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkenen op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd waren/zijn, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste waren/zijn van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkenen voldoen dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg dienen ook de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van de Kinderen G(...) L(...) (...), G(...) E(...) (...), G(...) E(...) (...) en G(...) A(...) (...) te worden geweigerd. De kinderen zijn geboren in Nederland en hebben samen met betrokkenen een aanvraag gezinshereniging ingediend. Het is dan ook redelijk te stellen dat het de bedoeling was dat de kinderen zich gezamenlijk met betrokkenen in België zou vestigen. Gezien betrokkenen echter niet voldoen aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, worden ook de aanvraag van de kinderen geweigerd.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de Nederlandse grootmoeder - toepassing op de feitensituatie in casu in hoofde van verzoeker en de minderjarige kinderen

De bestreden beslissing betreft een bijlage 20 dd. 03/04/2018, waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt aan alle verzoekers ingevolge de aanvragen van elke verzoekers dewelke afzonderlijk werden ingesteld op 04/10/2017. Ingevolge het administratief dossier en de bijgebrachte stukken blijkt onstuitbaar, dat verzoekers elk een afzonderlijke aanvraag hebben ingesteld en dientengevolge elk afzonderlijk in het bezit werden gesteld van een Bijlage 19ter.

In eerste instantie dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij de afzonderlijke aanvragen van verzoekers afzonderlijk en individueel diende te onderzoeken, dewelke in casu niet heeft plaatsgevonden.

Er wordt in casu betoogt dat de motivering van de Bijlage 20 gestoeld is op onjuiste feitenvinding, waarbij verwerende partij de diverse aanvragen van verzoekers en hun minderjarige kinderen onderzocht heeft op basis van een verkeerde rechtsregel.

In deze dient er te worden opgemerkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingesteld op basis van art. 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij verweerder zijn aanvraag onterecht behandeld als een aanvraag ingediend op basis van art. 40bis van de vreemdelingenwet.

Deze stelling treft steun in de stukken van het administratief dossier, waarin zich daadwerkelijk een Bijlage 19ter voorligt in hoofde van verzoeker waarop expliciet de volgende rechtsregel is geacteerd namelijk art. 47/ 2 vreemdelingenwet en niet art. 40 bis van de vreemdelingenwet, zoals aangehaald in de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt dan ook in de bestreden beslissing dat verzoeker gezinshereniging aanvraag op basis van art. 40bis vreemdelingenwet en vervolgens deze verblijfsaanvraag ook toetst op grond van de in laatstgenoemde wetsbepaling gestelde verblijfsvoorwaarden, getuigt dat deze beslissing niet op een correcte feitenvinding berust.

In tweede instantie is de aanvraag gezinshereniging van de minderjarige kinderen van verzoekers tevens ten onrechte afgewezen middels dezelfde beslissing, wijl de minderjarige kinderen elk afzonderlijk een aanvraag hebben ingesteld met hun Nederlandse grootmoeder.

Het is uiteraard zo dat verzoekers ten laste moeten zijn van hun Nederlandse grootmoeder en zij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege laatstgenoemde indien zij 21 jaar of ouder zijn.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Nergens kan er worden gelezen dat verwerende partij de aanvraag van de minderjarige kinderen afzonderlijk en individueel heeft onderzocht.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekers recht hebben op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekers met hun Nederlandse grootmoeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon met een schending van de materiële motiveringsplicht tot gevolg.

Uit het geen wat voorafgaat dient de bestreden beslissing te worden vernietigd aangezien de persoonlijke situatie niet nauwkeurig onderzocht werd van verzoeker en de minderjarige kinderen en de weigering van toegang of verblijf niet afdoende werd gemotiveerd.

2.1.3. Ten laste van de Nederlandse grootmoeder - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat:

- verzoekster niet aantoonde dat zij voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land verblijf ten laste was van de referentiepersoon in casu de Nederlandse moeder

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoekster ten laste moet zijn van haar Nederlandse moeder en zij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar Nederlandse moeder.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst.

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster hoe dan ook moest aantonen dat zij financieel/materieel afhankelijk was van haar Nederlandse moeder in het land van herkomst, in casu Nederland.

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden voor de aanvraag voor gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de

persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoontelijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ9 januari 2007, Jia, C-I/05). De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden. Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekster voor haar aankomst naar België in Nederland woonde.

Meer nog: verwerende partij stelt dat verzoekster sedert ten minste het jaar '2010 in Nederland woonde, aangezien haar oudste kind kennelijk aldaar geboren zou zijn. Verwerende partij onderzoekt in de bestreden beslissing niet of verzoekster al dan niet legaal in Nederland heeft gewoond.

Verwerende partij stelt dat uit het inlichtingenbulletin blijkt dat verzoekers op 04/10/2017 naar België kwamen, wijl de Nederlandse moeder al reeds vanaf 23/08/2017 in België verbleef.

Er mag worden aangenomen dat tevens in Nederland illegalen geen sociale voordelen bekomen zoals bvb. een leefloon of andere steun vanwege de Nederlandse overheid. In het verlengde hiervan heeft zij bij haar aanvraag diverse documenten naar voren gebracht zoals o.a. verklaring van coördinatie Armeense Organisaties waaruit blijkt dat de Nederlandse moeder verzoekster financieel en materieel heeft ondersteund, verzendbewijzen van geld via Moneygram, diverse facturen en kassatickets dewelke door verwerende partij niet betwist worden.

Verwerende partij acht deze documenten niet voldoende. Verwerende partij meent dat de materiële en financiële steun ter zake niet noodzakelijk en beduidend was. Het betreft hier om een subjectieve blote bewering vanwege verwerende partij.

De vraagstelling waarom het illegaal verblijf van verzoekster en de daaraan verbonden gebrek aan inkomsten in Nederland, financiering van huisvesting door haar moeder; diverse financiële stortingen aan verzoekster door haar moeder, diverse betaalde facturen en een attest vanwege een officiële organisatie buiten spel worden geplaatst is niet duidelijk.

Immers dient verwerende partij te onderzoeken en te motiveren waarom zij de stelling is toegedaan dat een dergelijke steun van de Nederlandse moeder slechts bijkomend en niet noodzakelijk was in Nederland, doch slechts om wenselijke hulp betrof temeer daar verwerende partij zelf niet aantoonde dat verzoekster in Nederland legaal en vermogend was.

Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres, of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat buiten kijf dat verzoekster in Nederland geen legale verblijfstitel beschikte en dat zij bij haar Nederlandse moeder inwoonde. Dit gegeven wordt niet betwist door verwerende partij. De Nederlandse moeder van verzoekster heeft de huisvesting van verzoekster gefinancierd aangezien zij samenwoonden op het zelfde adres in Nederland.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster ten laste is van haar Nederlandse moeder aangezien zij sedert '2010 ingeschreven staan op hetzelfde adres in Nederland en dat haar moeder minstens haar huisvesting; nutsvoorzieningen en alle andere significante basiskomsten heeft gefinancierd in Nederland.

Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing nergens onderzocht en gemotiveerd. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoekster in casu aldus niet voor te leggen.

TEN TWEEDE moet verzoekster tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger. Zij moet ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom heeft in het herkomstland. Dat bewijst men met een attest of een verklaring van het land van herkomst. Om reden dat dit een negatief bewijs impliceert, zal verzoekster niet altijd aan deze voorwaarde kunnen voldoen aangezien niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registeren.

Bovendien moet verwerende partij rekening houden met de complexe administratieve handelingen dewelke een vreemdeling dient te stellen vanuit België om deze documenten vanuit het land van herkomst te kunnen bemachtigen.

Verzoekster heeft in de besteden aanvraag aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Armenië, doch de vereiste van het niet bezitten van onroerende goederen is geen absolute voorwaarde. De stelling van verwerende partij dat deze stukken opgemaakt zijn op datum van aangifte van deze documenten en een actueel karakter hebben m.a.w. op datum van opmaak van deze documenten bezit verzoekster geen roerende en onroerende goederen in Armenië, is wedermaal een zoektocht naar een stok om de hond te slaan.

*Tot slot dient verzoekster op te merken dat haar Nederlandse grootmoeder voltijds werkt in het Rijk en het derhalve logisch is dat zij geen leefloon ontving. Bovendien is er geen wettelijke grondslag om een dergelijk attest vanwege de referentiepersoon te vereisen. Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Nederlandse moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R. W. 1982 - 1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”*

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde

geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;
(...)"

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de eerste verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.3. In een eerste middelonderdeel betogen de verzoekende partijen dat hun aanvragen zijn onderzocht op basis van een verkeerde rechtsregel. Zij stellen dat zij een aanvraag hebben ingediend op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing onterecht steunt op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn "*alsmede die van de echtgenoot*", wat hier het geval is aangezien de referentiepersoon de schoonmoeder is. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet daarentegen geldt enkel voor familieleden die niet zijn vernoemd in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Er is derhalve toepassing gemaakt van de juiste rechtsregel. Dat op de bijlage 19ter van verzoeker artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet is aangeduid als rechtsgrond kan niet anders worden begrepen als een materiële vergissing, die verzoeker geen schade heeft berokkend. Verzoekers gaan er bovendien aan voorbij dat op diezelfde bijlage wordt vermeld dat de aanvraag gezinshereniging is ingediend in de hoedanigheid van '*bloedverwant in neergaande lijn (schoonzoon)*'. Gelet op de correcte toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dienen verzoekers aan te tonen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon. Bij die beoordeling blijkt dat er rekening gehouden werd met alle stukken die ter staving van hun aanvraag werden ingediend. Verzoekers tonen niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middelonderdeel stellen de verzoekende partijen dat zij en de minderjarige kinderen elk afzonderlijk een aanvraag gezinshereniging hebben ingesteld met de referentiepersoon en dat de verwerende partij de aanvragen afzonderlijk en individueel diende te onderzoeken, wat volgens hun niet is gebeurd.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de aanvragen van een gezin, op basis van dezelfde referentiepersoon en rechtsgrond, gezamenlijk te behandelen. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat enkel G. A. en S. H., zijnde de ouders van de minderjarige kinderen, dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt apart verwezen naar de situatie van de kinderen. De gemachtigde maakt derhalve een duidelijk onderscheid in zijn onderzoek.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een derde middelonderdeel stellen de verzoekende partijen dat zij niet begrijpen waarom hun illegaal verblijf in Nederland, hun gebrek aan inkomsten, de financiering van de huisvesting door de referentiepersoon, de stortingen, de betaalde facturen en het attest van een officiële organisatie buiten beschouwing worden gelaten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen (de ouders) niet betwisten dat zij dienen aan te tonen ten minste ten laste te zijn geweest in Nederland aangezien zij daar voorafgaand aan hun verblijf in België woonachtig waren.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

"Verklaring Coördinatie Armeense Organisaties in Nederland dd. 4.09.2017 waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon betrokkenen zowel materieel als financieel zou gesteund hebben;

Verzendbewijzen van geld via Moneygram vanwege de referentiepersoon aan betrokkenen dd. 17.11.2014, 9.12.2014, 12.01.2015, 5.02.2015, 10.03.2015 en 14.04.2015; Verschillende kastickets en facturen (Tandheelkunde, Wamelland, Wibra, Mediamarkt,...) met bijhorende betalingsbewijzen door de referentiepersoon: uit deze stukken blijkt dat betrokkenen voorafgaand aan hun verblijf in België woonachtig waren in Nederland zodat zij dienen te bewijzen dat zij in Nederland afhankelijk waren van de referentiepersoon om in hun basisbehoeften te voorzien. Betrokkenen dienen aan te tonen dat het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon voorafgaand aan hun komst naar België, significant en noodzakelijk was. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat betrokkenen, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun basisbehoeften konden voorzien in Nederland. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan betrokkenen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen met deze voorgelegde zes geldstortingen van in 2014 en 2015 vanwege de referentiepersoon en met deze enkele betalingsbewijzen die werden voldaan door de referentiepersoon bezwaarlijk hebben aangetoond dat zij in Nederland daadwerkelijk van de referentiepersoon afhankelijk waren. Alle kinderen van betrokkenen zijn geboren in Nederland, het oudste kind G(...) L(...) is geboren op 21.07.2010 zodat mag worden aangenomen dat betrokkenen minstens sinds 2010 in Nederland verbleven. Uit het Inlichtingenbulletin A blijkt verder dat zij België binnen reisden op 04.10.2017 terwijl de referentiepersoon sinds 23.08.2017 in ons land verblijft. Bijgevolg hebben betrokkenen met de voorgelegde stukken geenszins aangetoond dat zij in de periode voorafgaand aan hun komst naar België daadwerkelijk ten laste waren van de referentiepersoon."

De verzoekende partijen stellen dat zij illegaal in Nederland hebben verbleven en dat mag worden aangenomen dat illegalen daar geen sociale voordelen kunnen hebben van de overheid. Zij betogen voorts dat de andere stukken, zijnde de verklaring van de Armeense organisatie, de geldbewijzen van Moneygram, de facturen en de kassatickets niet worden betwist door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de voorgelegde zes geldstortingen van 2014 - 2015 en werd geoordeeld dat hiermee bezwaarlijk werd aangetoond dat verzoekers in Nederland daadwerkelijk van de referentiepersoon afhankelijk waren. Verder werd gemotiveerd als volgt: "(...) *Alle kinderen van betrokkenen zijn geboren in Nederland, het oudste kind Gevorgyan Lidia is geboren op 21.07.2010 zodat mag worden aangenomen dat betrokkenen minstens sinds 2010 in Nederland verbleven. Uit het inlichtingenbulletin A blijkt verder dat zij België binnen reisden op 04.10.2017 terwijl de referentiepersoon sinds 23.08.2017 in ons land verblijft. Bijgevolg hebben betrokkene met de voorgelegde stukken geenszins aangetoond dat zij in de periode voorafgaand aan hun komst naar België daadwerkelijk ten laste waren van de referentiepersoon.*(...)"

Verzoekers betwisten niet dat zij aangaande de periode van hun verblijf in Nederland, sedert 2010, geen bewijzen van onvermogen hebben voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op niet kennelijk onredelijke wijze concluderen dat er geen bewijs van onvermogen voorligt, waardoor verzoekers niet zonder meer verondersteld kunnen worden tijdens hun verblijf in Nederland volledig afhankelijk te zijn geweest van de geldstortingen van de moeder van verzoekster. Het bewijs van het ten laste zijn van het onvermogen werd niet afdoende aangetoond. Verzoekers tonen niet aan dat die vaststelling kennelijk onredelijk is en ingaat tegen de stukken die zij ter staving van hun aanvraag hebben overgemaakt.

Vervolgens stellen de verzoekende partijen dat het duidelijk is dat zij ten laste van de referentiepersoon waren in Nederland omdat zij sinds 2010 ingeschreven staan op hetzelfde adres in Nederland en dat de referentiepersoon minstens de huisvesting, de nutsvoorzieningen en alle andere significante basisinkomsten heeft gefinancierd. Zij stellen dat dit nergens in de bestreden beslissing wordt onderzocht of gemotiveerd.

De Raad kan dienaangaande enkel vaststellen dat de verzoekende partijen zich beperken tot loutere beweringen die zij op geen enkele manier met een begin van bewijs staven. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden bewezen en dat dit niet impliciet valt af te leiden uit het wonen onder hetzelfde dak. Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd omtrent de huidige samenwoning met de referentiepersoon en geoordeeld dat die samenwoning geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen. Verzoekers betwisten niet dat, het loutere gegeven dat zij op hetzelfde adres wonen als de referentiepersoon, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste waren van die referentiepersoon.

Met betrekking tot de kinderen wordt gemotiveerd dat zij geboren zijn in Nederland en samen met verzoekers, hun ouders, een aanvraag gezinshereniging hebben ingediend, waardoor het redelijk is te stellen dat het de bedoeling was dat de kinderen zich gezamenlijk met hun ouders in België zouden vestigen. Omdat verzoekers niet voldoen aan de vereiste voorwaarde voor gezinshereniging, wordt ook de aanvraag van de kinderen geweigerd.

De verzoekende partijen stellen dat deze motivering *'een zoektocht is naar een stok om de hond te slaan'* en dat het niet bezitten van onroerende goederen een absolute voorwaarde is.

Met dit betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Het louter niet eens zijn met de verwerende partij volstaat niet. Betreffende het niet bezitten van onroerende goederen kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing spreekt over het aantonen onvermogen te zijn en nergens spreekt over het al dan niet bezitten van onroerende goederen.

Waar de verzoekende partijen nog stellen dat er niet is onderzocht waarom het om slechts bijkomende en niet om noodzakelijke hulp gaat, stelt de Raad dat het hier gaat om een aanvraag waar de verzoekende partijen in de mogelijkheid zijn om alle voor hun nuttige elementen op te werpen of voor te leggen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partijen kunnen hun eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Zij tonen alvast niet aan waarom de steun van de referentiepersoon daadwerkelijk noodzakelijk was. Louter stellen dat dit het geval is volstaat niet.

Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partijen ten slotte nog stellen dat het geen voorwaarde is dat de referentiepersoon dient aan te tonen geen financiële steun te ontvangen, wijst de Raad er op dat de bovenstaande middelonderdelen ongegrond werden verklaard nu niet werd aangetoond dat zij ten laste waren tijdens hun verblijf in Nederland vooraleer zij naar België kwamen. Dit determinerende motief kan op zich de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op de motivering betreffende het vermogen van de referentiepersoon of de financiële steun die zij al dan niet ontvangt. Dit zijn overtollige motieven. Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtollig motief. De verzoekende partij heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtollig motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC